

TRETTENDE KAPITEL

Per var kommen tilbage til Berlin, men befandt sig ikke længer saa vel der. Fritjof var i Mellemtiden rejst hjem, og han følte sig meget ene i den store By. Det var nu ogsaa bleven rigtig Efteraar. I mange Butiker og Kafeer brændte der Lys hele Dagen, det dryssede fra Himlen tidlig og silde, og efter de store Regnskyl stod Vandet tommehøjt over Asfalten. Han sad den meste Tid hjemme hos sig selv og studerede. Han haabede ved energisk Arbejde at faa Bugt med den Modløshed, han havde bragt med sig fra Hjemmet; men heller ikke i sine Stuer fandt han nogen rigtig Ro eller Hygge. Hans Værtinde, Fru Kumminach — et lille lasket og uvadsket Fruentimmer med en nævestor Svulst paa den ene Side af Halsen — kogte Surkaal den hele Dag; hans Kakkelovn røg, og oppe fra Etagen ovenover, hvor der var Systue, lød der fra Morgen til Aften en ensformig Dur af en halv Snes Symaskiner, der til Tider gjorde ham halvt forrykt.

Stærkt modtagelig for Indtryk, som han i det hele var bleven, opdagede han efterhaanden Skyggesiderne ved det moderne Storstadsliv. Ikke længe efter sin Tilbagekomst fik han saaledes ved en Række Smaabegivenheder et ganske fortroligt Indkig i en Millionbefolknings Levevis og Livsvilkaar, og det virkede ret uhyggeligt paa ham.

Han havde, da han i sin Tid lejede sine Værelser, udtrykkelig stillet den Betingelse, at han ikke fik Medlogerende, der kunde forstyrre ham i Arbejdet, og hans Værtinde havde ogsaa højtidelig lovet dette, ja endog fremvist et Politidokument, hvoraf det fremgik, at det ikke var hende tilladt at udleje mere end netop de to Smaaværelser, der nu var hans. Iøvrigt bestod hele